

FOCOLAREJOURNAAL

Rocca di Papa, 16 juni 2018

“Het begint met ons”

1. Opening en groeten

Met een groet van Emmaus en Jesús en telefoonverbinding met Guatemala.

2. Italië - De onzichtbaren van de grens

Migranten. Geen nummers, maar personen die een geschiedenis vol lijden, hun eigen cultuur en hun verwachtingen van het leven met zich meedragen.

Ventimiglia, één van de “hete” punten van Europa wat betreft de migraties.

3. India – Over de grenzen heen dansen

Wanneer kunst niet alleen een middel van persoonlijke redding is, maar ook voor anderen. Het verhaal van Mayur, Indiase danser en zijn Mayur's Dance Academy, waar de persoon belangrijker is dan het geld.

Afspraak voor het Genfest in Manilla en live-telefoongesprek met Canada.

4. Italië – Op pelgrimstocht naar de bron

Een uitzonderlijke groep in de bergen bij Trente, in Noord-Italië: twintig Indiase academici, hindoes, vergezeld door leden van de Abba-school. Een reis naar de gemeenschappelijke bron van het charisma van Chiara Lubich.

5. Brazilië, Campos dos Goytacazes – Riskeren voor je eigen volk

Vrede opbouwen is altijd een kwestie van moed. Zoals die van Noemia, die strijdt om de rechten te verdedigen van de kleine landeigenaren van de staat Rio de Janeiro van wie de grond werd onteigend.

6. Italië - Een buitengewone dag

Video-samenvatting met de hoogtepunten van het bezoek van paus Franciscus aan Loppiano op 10 mei 2018 en passages uit een interview met Maria Voce en Jesús Morán in Rocca di Papa, 24 mei 2018.

7. Afsluiting

Speciale Spot Focolarejournaal Genfest.

1. OPENING EN GROETEN

Roberta Formisano: Welkom, we groeten iedereen! Dit uur dat we samen zullen doorbrengen, zal vol verhalen vanuit de hele wereld zijn, maar het zal ook een speciale uitzending zijn.

Hugo Márquez: Zoals we allemaal weten, was het bezoek van paus Franciscus aan Loppiano op 10 mei een buitengewoon moment en in het tweede deel van dit focolarejournaal stellen we jullie voor om het samen opnieuw te beleven en de inhoud ervan te verdiepen met Emmaus en Jesús.

Maar we hebben onszelf nog niet voorgesteld: ik ben Hugo, ik kom uit Venezuela, ik ben 36 jaar oud en ik woon in een focolare hier, in de buurt van Rome en binnenkort zal ik verhuizen naar Colombia, naar Bogotá.

Roberta: Ik ben Roberta uit Napels. Ik ben journaliste en ik werk voor een televisiezender. En ik vertrek op 1 juli naar Manilla voor het Genfest, samen met vele anderen!

Hugo: Ik zal jullie zeker op afstand volgen, via Facebook, Twitter, Instagram en live streaming ...

Roberta: We hebben hier in de zaal een groep focolarini van verschillende christelijke Kerken die hier in Rome zijn voor hun bijeenkomst..., de luthers evangelische, orthodoxe, anglicaanse, ...

Welkom! We zijn erg blij dat jullie hier bij dit focolarejournaal aanwezig zijn!

Hugo: We willen ook alle deelnemers begroeten van de bijeenkomst van de Italiaanse "Nieuwe Stad", die op dit moment plaatsvindt, enkelen van hen zijn hier aanwezig.

Emmaus, Jesús, willen jullie hen groeten?

Maria Voce (Emmaus): Maar zeker, graag zelfs!

Ik wil hen graag aanmoedigen en steunen bij hun inzet om te getuigen dat er een volk bestaat dat gelooft in de broederschap en dat de fundamentele waarden daarvan in het licht stelt, met die helderheid die het evangelie van vandaag ons weer voorgesteld heeft, door "ja, ja, nee, nee" te zeggen. Met die moed die alleen kan komen van de zekerheid dat alles bekeken wordt met Jezus in het midden, dus in eenheid onder elkaar en in het licht van het charisma van de eenheid. Dus werk ze allemaal, en de allerbeste wensen voor Nieuwe Stad

Jesús Morán: Een groet en aanmoediging van mij. Zoals jullie zelf hebben geschreven, is het vandaag meer dan ooit nodig om echte, authentieke communicatiemiddelen en ware authentieke informatie te hebben en de ideeën op deze manier te communiceren, omdat we in een wereld leven waarin er zoveel verhalen zijn die niet geloofwaardig zijn. Mede daarom is het belangrijk dat wij, als de Focolarebeweging, dit instrument van vorming en informatie voor ons allemaal kunnen hebben. Moed en vooruit!

Hugo: We herinneren jullie eraan dat jullie je berichten, foto's en indrukken kunnen sturen naar de volgende nummers: Opgelet, want ze zijn veranderd.

Roberta: We hebben allemaal nog de beelden voor ogen van de vulkaan die de afgelopen dagen, in Guatemala, de dood van meer dan honderd mensen heeft veroorzaakt en duizenden mensen dakloos heeft gemaakt. We zouden nu Marco Carranza aan de lijn moeten hebben, vanuit de hoofdstad Guatemala. Hallo Marco, hoor je ons?

Marco Carranza: Ciao allemaal, we horen jullie heel goed en groeten jullie.

Hugo: Hallo Marco, hoe gaat het?

Marco: Hallo, hallo, het gaat heel goed met ons en we zijn blij dat we met jullie verbonden zijn, heel blij. Allereerst willen we de mensen van de Beweging over de hele wereld bedanken voor hun solidariteit, telefoontjes, gebeden en concrete economische bijdragen.

De "Vulcano del Fuego" (Vulkaan van het vuur) is een van de 37 vulkanen van Guatemala, die actief is met gewelddadige en continue uitbarstingen. Maar het is de eerste keer dat deze activiteit zo'n grote ramp heeft veroorzaakt: veel kinderen zijn wees geworden en gezinnen zijn verwoest, maar te midden van verdriet is er enorm veel solidariteit en liefde te vinden.

Zoals op veel plaatsen in de stad, is het onderwijscentrum Fiore, dat gerund wordt door mensen van de Beweging, ook een inzamelpunt geworden voor de eerste levensbehoeften.

We zouden jullie veel verhalen kunnen vertellen, zoals die van Hugo, een vrijwilliger die bij zijn moeder woont. Wetend dat het dak van het huis van een vriend was ingestort onder het gewicht van de as, heeft hij hem geld gegeven om hem te helpen. Een uur later belde iemand aan de deur met een tas in de hand en zei: "deze levensmiddelen zijn voor jou en je moeder".

Voor hem was het of hij de ervaring van Chiara van de eerste tijden opnieuw beleefde. En zo zouden we nog veel meer ervaringen van hier kunnen vertellen.

Roberta: Bedankt Marco, Wij zijn daar bij jullie. En de groeten aan allen die daar bij jou zijn!

Marco: Duizendmaal dank. We blijven verenigd in het gebed. Een omhelzing aan jullie allemaal vanuit ons prachtige Guatemala!

Roberta: Bedankt!

2. ITALIË - DE ONZICHTBAREN VAN DE GRENS

Hugo: Migraties zijn een wereldwijd fenomeen en op dit moment hebben we gehoord dat de spanning tussen de Verenigde Staten en Mexico weer opnieuw is opgelopen. Ook mijn land, Venezuela, ondergaat een ware exodus., zoals ook veel landen in Azië en Afrika ... het zijn allemaal dramatische situaties.

Ook Italië is een land van doorgang voor velen: migranten, vanuit Noord-Afrika die via de Middellandse Zee komen. Velen hebben daarbij het leven verloren.

Voor degenen die aankomen, is één van de noodzakelijke routes naar Noord-Europa de grens bij Ventimiglia tussen Italië en Frankrijk. Tot nu toe zijn er 150.000 migranten gepasseerd, maar nu is de grens gesloten.

We zijn naar beide zijden van de grens gegaan om de verhalen te horen van degenen die hun blik niet hebben afgewend van deze situatie.

M. – Sudan: Ik dank God dat ik na zoveel vernederingen in Libië gezond en wel in Italië ben aangekomen. Nu probeer ik op alle mogelijke manieren om naar Frankrijk te gaan.

Muziek en titel: **De onzichtbaren van de grens**

door Donato Chiampi en Victoria Gómez - @ventimigliaconfinesolidale

Abdul Rahmani, cultureel bemiddelaar – Afghanistan: We zijn hier aangekomen bij de grens, dit is een pad tussen Italië en Frankrijk. Veel jongens proberen hierlangs naar Frankrijk te gaan. Iemand kijk daar, die is... hij is dood. ('s nachts gevallen)

Christian Papini, directeur van Caritas - Ventimiglia, Italië: Wat er hier is gebeurd? Drie jaar geleden ongeveer, met het sluiten van de grenzen, zijn de migranten in Ventimiglia blijven hangen. Zo goed en zo kwaad als het ging hebben we voor deze mensen gedaan wat we konden. [...] Lampedusa is als het ware de deur waardoor ze binnen zijn gekomen en Ventimiglia is de deur die gesloten bleef. Veel mensen hebben ons geholpen. Verschillende groepen, focolarini, NGO's, de Fransen, veel mensen. Dat is wat er is gebeurd.

Don Rito Alvarez, pastoor van Gianchette - Ventimiglia, Italië: We hebben hier migranten verwelkomd van meer dan 55 nationaliteiten, meer dan 13 duizend mensen, vooral de laatste tijd, vrouwen, kinderen, niet-begeleide minderjarigen, zieken ... Dit heeft ons echt veranderd, onze blik geopend, vooral heeft het ons hart een beetje verzacht.

Piera Santoianni, Caritas-kantine - Ventimiglia, Italië: Het is een grens die je niet over kan. En wij proberen ze een lekker bord eten voor te zetten, dat ze zich bemind voelen, niet worden afgewezen, tenminste niet door ons. [...] Dit avontuur begon in 2015, toen een eindeloze stroom mensen het station overspoelde om aan verschillende situaties te ontsnappen. [...] Op duizenden manieren gaan ze naar Frankrijk... En daar zijn er gelukkig de Fransen, heldhaftige mensen, die hen verwelkomen. [...] Er zijn tijden dat we 200, 300 of zelfs 1000 mensen te eten hebben gegeven. [...] We kunnen niet de andere kant op blijven kijken! Dat is duidelijk!

Don Rito Álvarez: ... Ze voelden zich veilig, ze ontmoetten broers, ze ontmoetten een omhelzing.

Sandro Foretti, Caritas-kantine - Ventimiglia, Italië: ik doe het met mijn hart, dat is het! Ze betalen me er niet voor ... dat iemand me geld geeft, dat ik betaald wordt. Nee, nee, nee!

Don Rito Álvarez: Van 31 mei 2016 tot 14 augustus 2017 bleef de kerk open. 440 dagen. We hebben nooit om nationaliteit of religie gevraagd, we probeerden te begrijpen wat iedereen nodig had.

Paola Amoretti, tandarts - Imperia, Italië: de meest kwetsbare mensen zijn ongetwijfeld de vrouwen en kinderen. Vooral vrouwen zijn vaak verdrietig omdat ze tijdens de reis zijn misbruikt en zij hebben speciale aandacht nodig.

Don Rito Alvarez: Deze dienstverlening is nu afgelopen, omdat enkelen van de bewoners in opstand zijn gekomen. Dus hebben de autoriteiten - de gemeente en de prefectuur - ons verplicht om deze plaats te sluiten. De zwaarste beschuldiging die we hebben gekregen, is dat vanwege het feit dat ze zich zo goed voelden ze ook andere mensen uitnodigden en dat dit alles kon leiden tot de ondergang van de stad. We hebben ons ingeleefd in al deze mensen die hier voorbij kwamen en we konden niet anders dan zelf ook ontroerd raken, en een zwaar hart voelen, want werkelijk, niet zo te kunnen blijven leven als familie was heel pijnlijk ...

Gian Paolo De Lucia - Ventimiglia, Italië: ik ben een politieagent. Ik werk bij de grenspolitie waar ik me bezig houd met controle, uitzetting, toelating, afwijzingen. Maar dit heeft mij als christen niet verhinderd om me in te zetten voor de vele naasten, migranten, die in Ventimiglia voorbij komen. Al in juni 2015, toen de grenzen gesloten werden, besepte ik dat de geschiedenis onder mijn huis doorliep. Het was precies onder mijn balkon dat ik op een dag vrijwilligers zag aankomen met ongeveer tachtig jongens, migranten. Ik ben naar beneden gegaan en ben gaan helpen. Vanaf die dag heb ik me onophoudelijk ingezet ten dienste van de naasten, vooral de migranten.

Abdul Rahmani: Kijk! Dat is een stapel kleren, hier hebben ze gegeten en gedronken. De jongens komen hier voorbij en houden even stil, doen andere kleren aan en hervatten het "pad van de dood". Ze lopen...

Delia Bonuomo, Bar Hobbit - Ventimiglia, Italië: Doordat ze een beetje menselijkheid ervaren had dat een soort tam tam effect. En nu is het de bar van emigranten geworden. [...] De meesten van hen zijn moslims ... Op een gegeven moment zag je hier geen broodjes met salami meer, omdat mijn klanten langzaamaan verdwenen zijn. En een kamer, die gebruikt werd als speelkamer voor ouderen, is tegenwoordig de kamer voor de kinderen geworden, waar ze kunnen schrijven en spelen, met een aankleedkussen om de baby's te verschonen en de moeders die geen houvast meer hebben de last van het leven een beetje te verlichten.

Maar dankzij hen heb ik veel mensen ontmoet, veel verenigingen, veel vrijwilligers ... vandaag ondersteunen ze me, helpen ze me vooruit te gaan.

Als ik alles opnieuw zou kunnen doen, dan zou ik het weer precies hetzelfde doen. Voor mij is het belangrijkste om te GEVEN!

Don Rito Álvarez: De "Venus van de vodden" van Michelangelo Pistoletto heeft een belangrijke betekenis. Zij kijkt naar die gebruikte kleding. En zegt ons: dit is het mooie. Het is niet mijn schoonheid, schoonheid is dat wat er hier voor me ligt, in die kleding ligt de echte integratie.

Maddalena - Ventimiglia, Italië: Ik woon in Ventimiglia en neem elke ochtend de trein om naar school te gaan in Menton, Frankrijk. Ik steek de grens elke dag over en ik ontmoet veel migranten. Een keer is een migrant naast me komen zitten en we zijn samen gaan studeren. Toen de politie langskwam hebben ze hem niet aangehouden, omdat ze dachten dat hij een student was, net als ik.

Michele Rubinelli - Montecarlo, Monaco: Montecarlo is een zeer rijk gebied, rijk ook aan solidariteit, omdat er veel verenigingen zijn die zich inzetten om anderen te helpen en ook om het probleem van emigratie op te lossen.

Isabelle Ginesty - Nice, Frankrijk:

De opbrengsten van de stand zijn voor het grootste deel bestemd voor de migranten van Ventimiglia. Voor ons is het echt meeleven met onze vrienden die daar zijn, we zijn werkelijk als een familie. Het is mooi om samen te werken met andere verenigingen en andere instanties.

Sœur Nelly Van Gemert - Menton, Frankrijk:

Ik ben 40 jaar in Afrika geweest en ben naar Ventimiglia gegaan om ook daar mensen uit Afrika te ontmoeten die lijden: de migranten. Daar kook ik, leg kleding klaar, maar vooral luister ik naar hen en geef hen mijn hart. Want voor mij waren mijn hele leven de woorden van het Evangelie belangrijk: "Wat je ook doet voor de minste van mijn broeders, dat heb je voor mij gedaan". Dit is het motto van mijn leven en ik hoop nog lang zo door te kunnen gaan.

Maddalena - Ventimiglia, Italië: Hier ben ik in Italië. En hier in Frankrijk. Maar wat is die grens toch? Waar zie je die? En toch blokkeert de grens een volk van onzichtbare mensen... Maar wij zien ze wel!

Don Rito Álvarez: We kunnen allemaal iets doen. Ieder van ons kan echt belangrijke dingen beginnen, als we ons laten leiden door dat diepe verlangen van onze eigen overtuiging voor het welzijn van de mens, in mijn geval de liefde van God en de liefde voor de broeders, en dit kan echt de wereld veranderen.

3. INDIA: OVER DE GRENZEN HEEN DANSEN

Roberta: Een gemeenschappelijk kenmerk van de verhalen die we hebben gehoord en nog zullen horen, is dat de mensen bij zoveel problemen en drama's die ze op hun weg tegen zijn gekomen, niet met de armen over elkaar zijn blijven toekijken. Ieder heeft op zijn manier een verandering in gang gezet die langzaam ook de mensen om hen heen erbij heeft betrokken, ook Mayur in Mumbai, India.

Mayur: Mijn ouders zagen niet graag dat ik danste. Mijn moeder zei altijd: "Je kunt dansen als wij er niet zijn." Mijn ouders zijn overleden ... Moeder toen ik 16 en vader toen ik 17 was.

We hadden ons eigen huis, maar we hadden geen eigendomspapieren en we zijn het kwijtgeraakt. Ik besepte dat ik nieuwe verantwoordelijkheden had en ik heb die opgepakt.

Ik heb de middelbare school afgerond en begon danslessen te geven. Op een dag stelde iemand me voor om mijn eigen dansstudio te openen. Met deze ondersteuning ben ik professioneel gaan lesgeven. Maar de studie bleef belangrijk. Ik ging door met studeren. Ik werkte overdag, studeerde 's avonds en beoefende dans op zondag.

Toen ik kind was, kon mijn familie het schoolgeld niet betalen. Vandaag zie ik dat kinderen om mij heen in een vergelijkbare situatie leven. De families kunnen niet én schoolgeld én andere lessen betalen. Dans heeft een lage prioriteit. Wanneer dergelijke kinderen naar mij toe komen, ontdek ik hun echte problemen. En wanneer dit gebeurt, zeg ik hen: "Breng jij nou je talent mee, dan hoef je je over het geld geen zorgen te maken.

We moeten hen in deze situatie helpen. Ik geef dansworkshops en overal nemen 100-150 kinderen deel. Ik doe het gratis. Ik wil er niets voor hebben. Ik wil ze alleen maar leren dansen. Dat is alles!

Ik heb kinderen met een beperking onderwezen. Dat was niet gemakkelijk voor mij, omdat ze niet konden zien, niet konden horen. In eerste instantie dacht ik niet dat het mogelijk was om hen iets te kunnen leren. Maar hun passie hielp hen om te leren dansen.

Ik ben naar het Genfest in Boedapest, Hongarije geweest. Het was een schitterende ervaring. Ik heb opgetreden op het podium voor een enorm publiek. De liefde die iedereen voor elkaar had en die ik zag tijdens het Genfest heeft mijn leven veranderd. Vanaf dat ik weer terug ben in India heb ik geprobeerd dit in praktijk te brengen met mijn kinderen, vrienden en familie.

Aarya, de student van Mayur, 12 jaar oud: mijnheer Mayur geeft veel steun. Als er een wedstrijd is komt hij altijd om mijn dans te zien. Als ik hulp nodig heb in mijn expressies, energie of passen dan lost hij het voor mij op en hij is erg aardig.

Wilson, de student van Mayur, 18 jaar oud: Toen ik hier begon te leren dansen, betaalde ik altijd een vergoeding. Op een gegeven moment kon mijn familie het niet langer betalen. Mayur zou zeggen: "Laat het zo zijn. Maak je geen zorgen over de kosten. Je danst heel goed. Ik wil niets anders van je."

Mayur:

Sommige van mijn leerlingen zijn choreograaf geworden. Ze hebben opgetreden in tv-shows en commercials, ze nemen ook deel aan kleinere wedstrijden. Daar ben ik heel blij mee. Mayur's Dance Academy is mijn familie. Deze kinderen zijn mijn kinderen en hun ouders zijn mijn ouders.

Roberta: Bedankt, Mayur, we weten dat je ons vanuit India volgt, dus hier nog een groet en werkelijk bedankt!

Over grenzen heenstappen, hekken weg!: dit is het grote thema van het volgende Genfest dat, zoals jullie weten, van 6 tot 8 juli in Manila wordt gehouden.

Hugo: Nog minder dan een maand te gaan: 6.000 jonge mensen uit 96 landen zullen samenkomen om projecten en ervaringen uit te wisselen over het thema van de grenzen, zowel de fysieke en geografische, als ook de culturele, economische en sociale grenzen. Veel jongeren staan op het punt te vertrekken, anderen zijn net aangekomen in enkele Aziatische landen waar ze door werkkampen de kans krijgen die zo verschillende culturen van nabij te kunnen leren kennen.

We willen iedereen bedanken die op welke wijze dan ook het Genfest steunt. Dat kunnen jullie blijven doen, ook door geld over te maken op de rekening hier in beeld. Jullie kunnen die ook terugvinden op de site van Facebook van het focolarejournaal.

Op naam van: COMITATO INTERNAZIONALE ORGANIZZATORE GENFEST 2018
IBAN Code: IT95N0895139370000000704514
Bank: Banco di Credito Cooperativo San Barnaba di Marino
Adres: Via di Frascati, 292/a 00040 Rocca di Papa (RM)
BIC/SWIFT Code: ICRAITRRQF0
NDG: 01049578

Roberta: En hier nog een bericht: het volgende focolarejournaal zal vanuit Manilla worden uitgezonden en zal volledig gewijd zijn aan het Genfest en de verhalen en activiteiten die al vele jarenlang plaatsvinden in Manilla en de Filippijnen. De afspraak is 8 juli om 20.00 uur, dezelfde tijd als het focolarejournaal van vandaag.

Hugo: Nu gaan we naar Canada, Ottawa, naar Fernando Montagna. Fernando ben je er?

Fernando Montagna: Ja ik ben er, ciao allemaal!

Hugo: Ciao Fernando, hoe gaat het? Kun je vertellen wat jullie aan het doen zijn?

Fernando: OK. We hebben zojuist het evenement "Chiara Lubich, Italiaanse vrouw van de universele broederschap" afgesloten, in het kader van "de week van de Italiaanse cultuur" in Ottawa. Dat is al 44 jaar een terugkerend gebeuren.

Ik maak deel uit van het comité en dit jaar wilde men de rol van de Italiaanse vrouw in de wereld benadrukken, en vandaar het idee om Chiara voor te stellen als ambassadrice van de broederschap.

Vanochtend was niet alleen een herinnering aan Chiara, maar ze was zelf aanwezig door de getuigenissen van ondernemers van de Economie van Gemeenschap, moslimvrienden, studenten van Sophia en de toespraak van de apostolische nuntius van Canada, mons. Luigi Bonazzi. Ze hebben het ideaal van eenheid gepresenteerd als een zeer actuele manier van elkaar ontmoeten in een sterk

multicultureel en multi-etnisch land als Canada. Een zeer diepgaand moment was toen onze moslimvrienden ons vertelden over hun ontmoeting met Chiara's Ideaal. Het was een mooie dag en nu zijn we hier bij de afsluiting..

Hugo: Bedankt Fernando!

Fernando: Ciao allemaal!

Roberta: Ciao!

4. ITALIË – OP PELGRIMSTOCHT NAAR DE BRON

Roberta: Wat onderneemt een groep christelijke en hindoe academici in de bergen bij Trente, in Noord-Italië? Ze hebben het "een pelgrimstocht naar de bron" genoemd, laten we eens kijken wat dat inhoudt.

Vinu Aram - Directrice Shanti Ashram Coimbatore: Ik herinnerde me een gesprek bij een kopje thee nadat Chiara in Coimbatore was geweest. En iemand zei: "Chiara, dit kan hier niet ophouden". Toen keek ze naar mijn moeder en zei: "Minoti, hoe zal dit verder gaan?".

Stefania: We bevinden ons in India, januari 2001, Chiara Lubich ontmoet hindoe-persoonlijkheden van

- de Shanti Ashram, een centrum geïnspireerd op het gedachtegoed van Gandhi,
- en academici van Mumbai.

Er begint een diepe relatie die in de loop van de jaren zal groeien en wel zodanig dat Chiara besluit om de bijzondere mystieke verlichting van haar christelijke ervaring tijdens de zomer van 1949 in de bergen van Trentino, met deze mensen te delen.

Hubertus Blaumeiser – Scuola Abba - theoloog:

We zijn hier samen in Tonadico op de plaats waar Chiara de ervaring van 1949 heeft beleefd:

- de Scuola Abba - het studiecentrum van de Beweging
- en een groep Hindoe-vrienden, geleerden van het hindoeïsme. (...)

We proberen samen diep door te dringen in deze gebeurtenissen. Een ervaring vol verassingen, waarin we het waaien van de Heilige Geest ervaren en ik zou ook zeggen een speciale aanwezigheid van Maria die de moeder is van allen.

Shubada Joshi prof. Mumbai University filosofie:

"(...) teruggaan naar de bron is essentieel, omdat het voor ons essentieel is om in dit nieuwe licht opnieuw te begrijpen wat het heilige ons probeert te communiceren. Dan is dat een heel mooie oefening, ook in het hindoeïsme.

(...) Er kunnen verschillen zijn wat betreft cultuur, maar wat we delen is de liefde voor het goddelijke en het gevoel van erbij te horen en de diepe passie één te zijn met het goddelijke.

Sudalaikanna Andiappan, prof. Gandhian Studies Madurai University:

Vanmorgen heb ik de kerk gezien waar Chiara die spirituele, vooral mystieke manifestaties kreeg. Toen ik die kerk binnenging, voelde ik dat ik de tempel van mezelf binnenging.

Callan Slipper, anglicaanse theoloog – Scuola Abba):

Ik denk dat dat het punt is dat het mogelijk maakt dat we bij elkaar kunnen komen, en het diepe dat daarachter steekt is de mogelijkheid om lief te hebben. En de liefde geeft ons de taal waarmee we met elkaar kunnen spreken elkaar dieper kunnen begrijpen, en het brengt ons ook dieper in het mysterie zelf, dat we samen beleven.

Vinu Aram - Directrice Shanti Ashram Coimbatore:

Weet je, ik vind een nieuwe betekenis van wat Chiara ons al heeft gegeven. Ik vind een nieuwe betekenis in de schitterende omgeving van deze prachtige plaats waar zij inspiratie gevonden heeft.

Deepali Bhanot, Sanskrit Professor - New Delhi University:

Wanneer Chiara over liefde spreekt, zij had een immense liefde, zouden wij ernaar moeten streven om zoals haar te zijn. En sprekend over de stad, wij die uit die dichtbevolkte steden komen, die zoveel complexe problemen hebben, ik denk dat een andere boodschap die we mee terug zullen nemen, is, om op onze kleine manier, alles wat we doen ten dienste van de anderen te doen.

Dus hier ben ik, ik wil niet terug, misschien zal God me hier nog terug laten komen...

Karuna Sagari, traditionele danslerares:

Ik heb Chiara nooit gezien. Maar toen ik via Shanti Ashram, de Focolare-beweging heb leren kennen, kwam dit hele mooie woord van de Indiase traditie in mijn gedachten, het woord Amsha.

Amsha verwijst naar aspecten, en toen we in contact kwamen met elk van de focolare leden, zag ik in hen amsha's van Chiara.

Lingam Raja Gandhigram University:

Ik beschouw Chiara als een heel unieke persoon. In zekere zin heeft ze het concept van liefde verder ontwikkeld. Ze heeft dat laten zien, ze heeft de maatschappij door liefde omgevormd.

Roberto Catalano, Centrum voor interreligieuze dialoog met Focolare:

Deze ervaring die we hier beleven, ook al is het een pelgrimstocht naar de bron van een charisma dat uitgesproken christelijk is, is geen bedreiging voor het kenmerkende en specifieke van de hindoes, integendeel, we bevinden ons in een pluralisme dat de ander respecteert, maar voor hem openstaat en wederzijds staan we open voor deze christelijke spirituele bron.

Stefania: Als Chiara hier voor je stond, wat zou je haar dan zeggen?

Vinu Aram - Directeur Shanti Ashram Coimbatore:

Ik zou zeggen, bedankt.

(...) wanneer je iemand echt beschouwt als je leermeester, en ook als bron van eindeloze liefde, dan doe jij wat zo iemand doet. Je volgt het voorbeeld, je voegt daar je eigen bijdrage aan toe, je kijkt naar zo iemand en zegt: "Ik zet de pelgrimstocht voort."

5. BRAZILIË, CAMPOS DOS GOYTACAZES - RISKEREN VOOR JE EIGEN VOLK

Hugo: We willen jullie nu Noêmia voorstellen, een vrouw die sinds tijden strijdt en haar leven riskeert voor de rechten van boeren van wie de grond onteigend is. We gaan naar Brazilië, op 300 km afstand van Rio de Janeiro.

Op de strook staat: "Sitio del Birica" Niets is klein als het uit liefde wordt gedaan. Chiara Lubich.

Noêmia Magalhães: Toen we dit landgoed hebben gekocht, kon ik dat niet accepteren. Ik heb vaak aan God gevraagd: «Waarom deze plaats hier, als ik je een plaats gevraagd heb met een waterval, met mooi helder water, en Jij geeft me deze zandgrond.... met dit cola water ?"

Natuurlijk had ik er geen antwoord op. Het antwoord kwam bijna 10 jaar later. Ik moest in dit gebied echt het evangelie beleven.

Speaker: Brazilië 5° district van São João da Barra, in het Noorden van de staat Rio de Janeiro.

Het bericht dat de industriehaven Açú zou komen, was een verrassing voor de 2000 bewoners van de streek. Maar meteen veranderde de hoop op een toekomst van ontwikkeling in een ontgoocheling. Een decreet van het staatsbestuur gaf in 2009 toestemming om een tientallen kleine boerderijen te onteigenen om de nodige infrastructuur te kunnen bouwen voor de haven van Açú. Vele families werden met geweld van hun gronden verdreven; alleen het terrein van Noêmia Magalhães bleef onaangetast.

Noêmia is een gepensioneerde onderwijzeres en leeft met haar man al meer dan 10 jaar in Sitio do Birica. Vanwege haar kennis van biologisch tuinbouw neemt ze deel aan een radioprogramma dat veel luisteraars heeft onder de lokale bevolking. Mettertijd heeft ze een beweging opgericht van weerstand tegen onteigeningen.

Noemia Magalhães: toen ik op een dag terugkwam van een congres in São Paulo, hield een zeer bezorgde landbouwer me op straat aan en zei: "Mevrouw Noêmia, mevrouw Noêmia, u moet ons helpen! Alleen u kunt ons redden. Ze zullen ons al onze grond afnemen!" Het was een hulpkreet ...van een wanhopige ziel. Ik zei: "Wees gerust, we zullen erover spreken, tijdens het programma op de radio. Ik zal een bijeenkomst met jullie plannen, we zullen mensen uitnodigen, zodat de mensen weten wat hun rechten zijn". Tijdens het programma heb ik het onderwerp aangetipt, en gelijk werd de uitzending onderbroken. De titularis van het programma heeft me gewaarschuwd dat ik nooit over dit onderwerp had moeten spreken en dat ik met een vat dynamiet aan het spelen was.

Op dat moment voelde ik dat de strijd niet gemakkelijk zou zijn, dat ik bewust moest zijn van wat ik tegemoet ging. Ik ben doorgestaan en heb gezegd: vooruit. De eerste afspraak was hier. In Sítio do Birica is de eerste vlag gehesen tegen de industriehaven van Açu.

De hoofdingang van de haven is hier. Dus iedereen kwam hier voorbij. Hier hebben we tenten opgezet, spandoeken en vlaggen geplaatst en met 150 families wisselden we elkaar af.

In het begin was het: ieder voor zich. Ze voelden niet de noodzaak om te strijden, om een groep te vormen. Met de strijd en het lijden, heb ik geleerd dat het lijden ons tot broers en zussen maakt. Een broer is solidair. Nu is er veel meer solidariteit dan in het begin.

Hier is er een familie die nog weerstand biedt, maar onderhand hebben ze hun grond verloren zonder enige betaling. Ze verkeren in grote moeilijkheden.

Het was moeilijk, want ik zag dat mijn familie heel erg bang was. Bang dat me iets zou overkomen. Ik heb vier bedreigingen gekregen. Ze waren bang dat elk moment het bericht kon komen dat ik vermoord was. Soms vroegen de mensen me: “heb je al aan God gevraagd of het echt dit is wat Hij wil van jou? Is het niet tijd ermee op te houden? Heb je niet al je deel gedaan?” ik had geen twijfels. Ik stop er niet mee zolang de strijd duurt of zolang ik in leven ben. [...] Het is een ongelijke strijd, in een land waar het recht van niemand gerespecteerd wordt... Weet je? Je moet de geschiedenis herschrijven. Je moet die geschiedenis uitwissen en van nul af aan beginnen. Dan zal ik echt geloven in de ontwikkeling: wanneer er respect zal zijn en de mensen erbij betrokken zullen worden. Zij die willen doorgaan met hun leven, hun geschiedenis, hun dromen... Want wanneer ze je je grond ontnemen, ontnemen ze je dromen, je projecten... Ze ontnemen je alles. Maar alles is mogelijk: je kunt een stap terug zetten, en opnieuw beginnen. Het zou prachtig zijn als de haven van Açu zijn geschiedenis zou herschrijven, op een andere manier... Dan zouden we een mooi applaus geven.

Tekst: “Ze hebben ons proberen te begraven, ze zijn vergeten dat we zaden zijn.”

Man: Mevrouw Noêmia is hier gekomen ik weet niet waarvandaan ... ik denk dat ze uit de hemel is gevallen!

Tekst: Vandaag, bijna 10 jaar later, blijft de impasse. De bouw van de haven van Açu werd niet voltooid. Enkele landbouwers hebben andere grond toegewezen gekregen.

Zij die gekozen hebben om weerstand te bieden, moeten juridische procedures volgen voor de invasie van grond die voorheen hun eigendom was. 85% van de onteigende grond is nog niet in gebruik en veel landbouwers hebben de vergoeding waarop ze recht hebben nog niet ontvangen.

Hugo: Bedankt Noemia bedankt voor jullie moed.

6. ITALIE – EEN UITZONDERLIJKE DAG

Hugo: Velen van ons hebben deze uitzonderlijke dag gevolgd, het bliksembezoek bezoek van paus Franciscus aan Loppiano, afgelopen 10 mei.

Roberta: De paus heeft die dag belangrijke woorden gericht tot de inwoners van Loppiano en aan alle mensen die op de één of andere manier bij onze Beweging betrokken zijn. We herleven nu dit bezoek ook door een interview aan Emmaus en Jesús, die enkele onderwerpen wat meer uit zullen diepen. We gaan er samen naar kijken..

(muziek en tekst: Loppiano, 10 mei 2018)

Spreker: Paus Franciscus staat op het punt om aan te komen in het Loppiano, het eerste van de 25 stadjes van de Focolare-beweging die in de wereld aanwezig zijn.

Het is de tweede keer dat een paus een centrum van de beweging bezoekt.

In augustus 1984 bezoekt Johannes Paulus II het Internationale Centrum in Rocca di Papa, net buiten Rome. Chiara Lubich verwelkomt hem. Die dag is in onze herinnering gebleven als een 'buitengewone ontmoeting'.

34 jaar later, op 10 mei, landt paus Franciscus op de Toscaanse heuvels, in de buurt van Florence. Een kort bezoek, maar rijk aan inhoud die wij met deze beelden willen doorgeven.

Titel: **Het appèl van paus Franciscus**

Spreker: We willen samen met Maria Voce (Emmaus) en Jesús Morán de centrale momenten van deze buitengewone gebeurtenis nog eens doorlopen om het belang ervan voor de Beweging beter te begrijpen.

Stefania Tanesini, Communicatiebureau - Focolarebeweging: Emmaus, allereerst, hoe is dit bezoek van de paus aan Loppiano tot stand gekomen en hoe is het voorbereid?

Maria Voce (Emmaus), president van de Focolare-beweging: kijk ... hoe het tot stand is gekomen? Dat zouden we misschien aan hem moeten vragen omdat wij het echt niet weten. Op een gegeven moment hebben wij gehoord dat hij naar Loppiano wilde komen. Dat was een verrassing voor ons, een immense vreugde, en we dachten meteen: wat kunnen we doen om ons voor te bereiden op dit bezoek? Het was 100 dagen voordat de paus naar Loppiano zou komen en ik zei: het enige is om meer intens het evangelie te beleven, het leven van de wederzijdse liefde zodat de paus dat volk kan aantreffen dat uit het evangelie geboren is, dat volk dat het Evangelie leeft, zoals Chiara de Focolare-beweging altijd heeft gezien. En dat hebben we geprobeerd.

Spreker: Vanaf de vroege ochtenduren zijn er op straat mensen uit vele delen van Italië en allerlei landen aan te treffen.

Rond de 7000 mensen verzamelen zich voor de verwachte ontmoeting met paus Franciscus, bij het heiligdom van Maria Theotokos.

In werkelijkheid zijn er nog veel meer deelnemers. Dankzij de rechtstreekse tv uitzending en streaming via internet met 4 vertalingen arriveren de beelden over de hele wereld.

Stefania: Wat ging er door jullie heen toen paus Franciscus in Loppiano landde?

Jesús Morán, co-president van de Focolare-beweging: Nou, het was een emotioneel moment. [...] Het leek me ongelooflijk om te denken dat hij op dat veld liep waar ik zo vaak gevoetbald heb, maar tegelijkertijd een grote vreugde, een grote sereniteit.

Emmaus: Op dat moment voelde ik:.. Loppiano verwelkomt de paus. Loppiano wil voor mij ook zeggen: het hele Werk van Maria, de hele Focolare Beweging verwelkomt de paus.

Maar toen de paus zijn voet op dat veld zette en ik hem uit de helikopter zag komen, zei ik: de paus verwelkomt ons. [...] Hij nam ons op in zijn hart en liet ons binnengaan in het universum dat de hele mensheid is, die hij geroepen is om naar het Ene te brengen in de Kerk. [...] Dus elke vrees, alle zorgen zijn verdwenen. Ik voelde me verwelkomd door het hart van de paus, ikzelf en de hele Werk van Maria met mij.

Spreker: Er zijn christenen aanwezig van verschillende Kerken, gelovigen van verschillende religies, mensen van niet-religieuze overtuigingen; evenals talrijke mensen uit de omgeving.

Een variëteit die de identiteit van Loppiano weerspiegelt, een stukje verenigde wereld.

Ter plaatse zijn er burgerlijke en kerkelijke autoriteiten, waaronder Mgr. Luciano Giovannetti, die meer dan 40 jaar bisschop is geweest van het bisdom van Fiesole, waartoe Loppiano behoort, en de huidige bisschop: Mario Meini. Ook aanwezig is de burgemeester van Figline en Incisa Valdarno, Giulia Mugnai. Alvorens iedereen te ontmoeten, gaat de paus het heiligdom van Maria Theotokos binnen voor een moment van gebed.

Hij zet een bloemstukje neer voor een originele afbeelding van Maria met het kindje Jezus met Aziatische gelaatstrekken, het is een geschenk geweest van een hindoe kunstenaar aan Chiara Lubich.

Emmaus: Heiligheid, allerbeste paus Franciscus [...].

Dank u heiligheid uit naam van heel de Focolare-beweging, die in uw bezoek een liefdevolle blik van God ziet [...]

Spreker: Beginnend vanuit Chiara Lubich's intuïtie van kleine stadjes, model van een verenigde wereld, schetst Maria Voce in grote trekken de kenmerken van Loppiano, de verscheidenheid van 850 inwoners uit 65 landen, de werkplaatsen, de studie.

Emmaus: [...] Onze wens is dat iedereen die deze stad bezoekt een thuis, een familie, een moeder kan vinden: Maria! [...]

We willen graag dat zij het is die regeert in deze stad die niet bij toeval de naam "Mariapoli" draagt, "stad van Maria". Zij is het die in het Magnificat een programma van leven en actie aan ons voorlegt en ons dagelijks ertoe aanzet de deuren van het hart en de stad open te stellen voor allen die lijden, die tevergeefs het geluk zoeken op wegen van geweld of rijkdom.

Heilige Vader, we hebben een hoog doel, we willen "hoog mikken" zoals u ons vier jaar geleden zei. We zouden iedereen willen zeggen: "Kom en zie. Van de wederzijdse liefde de wet van samenleven maken betekent de vreugde van het Evangelie ervaren en je voortrekker voelen van een nieuwe pagina van de geschiedenis".

Paus Franciscus: Bedankt voor jullie welkom! Ik groet jullie allemaal samen en ieder afzonderlijk, en bedankt Maria Voce voor haar inleiding ... duidelijk, alles heel duidelijk! Je ziet dat ze duidelijke ideeën heeft, heel duidelijke!

Ik ben erg blij vandaag bij jullie te zijn, hier in Loppiano [...]. In Loppiano voelt iedereen zich thuis!

Spreker: Er worden enkele vragen aan de paus gesteld waarop hij met rijke en aanmoedigende woorden ingaat.

Aurelia Nembrini: Na de periode van de stichting met Chiara, leven we nu een nieuwe fase. Niet iedereen heeft meer het enthousiasme van het begin; en is het moeilijker om de wegen te onderscheiden die we in moeten slaan om de profetie van het begin te incarneren... Hoe kunnen we deze periode het best beleven?

Paus Franciscus: [...]Allereerst bedankt, bedankt voor wat jullie gedaan hebben, bedankt voor jullie geloof in Jezus! Hij is het die dit wonder heeft bewerkstelligd, en jullie hebben bijgedragen met jullie geloof. En het geloof staat toe dat Jezus kan handelen. Daarom doet het geloof wonderen, omdat het plaats maakt voor Jezus en Hij doet wonderen de één na de ander. Zo is het leven! [...]

Het komt spontaan in me op de woorden te herhalen die de brief aan de Hebreëën richt tot een christelijke gemeenschap die een fase van haar weg doormaakte die lijkt op die van jullie. In de brief aan de Hebreëën wordt gezegd: "Herinner u de dagen van weleer" [...].Alsjeblieft, herinneren! [...]Door dit kader van herinnering kunnen we leven, kunnen we ademen, kunnen we vooruit gaan en vrucht dragen. Maar als je niet meer herinnert... Een boom kan vruchten voortbrengen omdat hij wortels heeft: hij mag niet ontworteld zijn. Maar wanneer je niet meer herinnert, ben je ontworteld, en dan zullen er geen vruchten zijn. Herinneren: dit is het kader waarin geleefd kan worden. [...]

Stefania: Jesús, een flinke passage uit de toespraak van de paus, was gewijd aan het thema van de herinnering. Chiara heeft ons een heel belangrijk erfgoed nagelaten, niets minder dan de eenheid van de

mensenfamilie. Wat betekent het om de herinnering te bewaren, het charisma dus, in het Werk van Maria vandaag, maar ook in de mensheid met deze verandering van tijdperk zoals de paus het zelf heeft gedefinieerd?

Jesús: Deze verwijzing naar de herinnering is erg belangrijk geweest omdat het altijd nodig is om daarnaar terug te keren. De herinnering, betekent voor de geschiedenis van een charisma, terugkeren naar de oorspronkelijke ervaring van God, en dat heeft dit merkwaardige tot gevolg: hoe meer iemand terugkeert naar de herinnering om die te behouden, hoe meer het charisma wordt geactualiseerd. En dit is wat er gebeurt: we keren terug naar de wezenskern van de spiritualiteit van eenheid, naar deze grote cultuur van eenheid, en met een nieuw licht ontdekken we deze passie van Chiara voor de eenheid van de mensenfamilie. [...]

De paus heeft vaak het fenomeen van een wereldoorlog in stukken benadrukt, dat het geweld wijdverspreid is. Dus hoe kun je je anders tegen dit fenomeen verzetten, dan met een al even wijdverspreide andere actie? Zoals iemand zegt: met een cultuur van vrede in stukken. Ik denk dat, tenminste dit het effect was dat deze oproep van de paus in mij teweeg heeft gebracht. Het deed me ook denken dat het noodzakelijk is om voor de mensenfamilie te werken op een pre-politiek niveau, op cultureel niveau, op een diep niveau. De institutionele inspanningen zijn niet voldoende. Op deze manier actualiseren we de grote droom van Chiara. Zij heeft de familie altijd zo gezien, te beginnen met wat we moeten zijn.

Paus Franciscus: [...]Het charisma van de eenheid is een impuls van de voorzienigheid... [...]

Speaker: Paus Franciscus onderstreept: een krachtige hulp om deze evangelische mystiek van het "ons" te beleven.

Paus Franciscus: [...] Een priester hier [...]vroeg mij: "Zeg me eens, wat is het tegengestelde van 'ik'? en ik zei onmiddellijk: 'Jij'. En hij zei me: "Nee, het tegenovergestelde van elk individualisme, zowel van het 'ik' als van het 'jij', is het 'wij'. Het tegenovergestelde is 'wij'." Het is deze spiritualiteit van het 'wij', die jullie verder moeten laten groeien, en die behoedt ons voor alle egoïsme en zelfzuchtige interesse. De spiritualiteit van het 'wij'.

Het is niet alleen een spiritueel feit, maar een concrete realiteit met formidabele gevolgen als we dit beleven en met authenticiteit en moed de verschillende dimensies ervan ontwikkelen op sociaal, cultureel, politiek, economisch gebied ... Jezus heeft niet alleen het individu verlost, maar ook de sociale relatie. [...]

Speaker: Het is met het antwoord op wat de missie van Loppiano is, dat de paus iedereen uitnodigt om van perspectief te veranderen.

Paus Franciscus: [...]De geschiedenis van Loppiano staat nog maar aan haar begin. Jullie zijn aan het begin. Het is een klein zaadje dat in de voren van de geschiedenis is geworpen en dat al weelderig is gekiemd, maar dat nog sterke wortels moet krijgen en rijke vruchten voort moet brengen, ten dienste van de missie van verkondiging en incarnatie van het Evangelie van Jezus, die de Kerk vandaag geroepen is te beleven. En dit vraagt om nederigheid, openheid, synergie, durf tot risico. [...]De uitdaging is die van creatieve trouw: trouw zijn aan de oorspronkelijke inspiratie en tegelijkertijd openstaan voor het waaien van de Heilige Geest en moedig de nieuwe wegen inslaan die Hij suggereert.. [...]

Stefania: " De geschiedenis van Loppiano staat nog maar aan haar begin ", zei paus Franciscus, en voegde er aan toe: " Jullie zijn aan het begin". En jij zei in de vele interviews die je die dag hebt gehad, dat er een 'voor' en een 'na' het bezoek van de paus aan Loppiano is voor de Beweging. Als er een "voor" en een "na" is, en als we pas aan het begin zijn, waar beginnen we dan, Emmaus?

Emmaus: Nu zijn we in het "na" en ik zou zeggen dat we moeten gaan nadenken over wat de paus ons gezegd heeft, om het toe te passen, niet zozeer om het te herinneren en te heroverwegen en ons te verheugen over het feit dat we met de paus waren, wat zeker een buitengewone en schitterende gebeurtenis is geweest; maar door ons te zeggen dat we aan het begin zijn heeft de paus ons voor de geschiedenis geplaatst, hij heeft ons voor de toekomst geplaatst, hij wil niet dat we nu stil blijven staan. Als we aan het begin zijn, is het nodig dat we verder vooruit gaan. En wat betekent dat? Proberen te actualiseren wat hij ons heeft gezegd, oftewel in staat zijn om in de maatschappij door te dringen - dus niet alleen in onze Beweging maar in de samenleving om ons heen – en daar die zaden van het Evangelie binnen te brengen die haar kunnen veranderen. [...]

Dus moeten we beginnen om ons heen te kijken en te zeggen: "Waar kan ik een vonk van dat evangeliezaad brengen dat ik gratis heb ontvangen?" en dat doen. En dit op alle niveaus, overal, door deze wederzijdse liefde die geleefd wordt onder ons en met iedereen.

Paus Franciscus: [...]Nog één laatste ding wil ik jullie zeggen. We zijn hier samengekomen voor het heiligdom van Maria Theotokos. We zijn onder de blik van Maria. [...]En vergeet niet dat Maria leek was, ze was een leek. De eerste leerling van Jezus, zijn moeder, was een leek. Daar ligt een grote inspiratie. En een mooie oefening die we kunnen doen, waarvoor ik jullie uitdaag, is [in het Evangelie] die episoden van het leven van Jezus te nemen waar er het meest conflict was en te kijken - zoals in Kanaän bijvoorbeeld - hoe Maria reageert. Maria neemt het woord en doet iets. "Maar, zullen jullie zeggen, dat staat niet allemaal in het Evangelie ...". Maak je er maar een voorstelling van, stel je voor dat de Moeder hier was, dat ze dit zag ... Hoe zou Maria hierop gereageerd hebben? Dit is een echte school om vooruit te gaan. Omdat zij de vrouw van de trouw is, de vrouw van de creativiteit, de vrouw van de moed, van de parresia (die frank en vrijuit spreekt), de vrouw van het geduld, de vrouw van het verdragen van de dingen. Kijk altijd naar haar, deze leek, de eerste leerling van Jezus, hoe zij gereageerd heeft in alle conflictvolle episoden van het leven van haar zoon. Dat zal voor jullie een grote hulp zijn. [...]

Stefania: Franciscus maakte een belangrijke verwijzing naar Maria en Maria als leek. Emmaus, wat betekent dit voor jou en voor de hele Beweging?

Emmaus: Eerst en vooral was het een heel emotioneel moment, ook omdat hij op dat moment niet zijn tekst volgde, deze verwijzing naar Maria was niet geschreven in zijn toespraak.

Het leek me erg tekenend. Voordat hij zijn toespraak begon, had hij een moment aan Maria gewijd, zoals hij dat meestal doet, hij had bloemen neergezet bij het schilderij van Maria, maar toen hij naar buiten kwam, denk ik dat hij Maria heeft gezien in die menigte mensen die hij daar voor zich had en dus was het alsof hij opnieuw werd herinnerd om naar Maria te verwijzen, dat wil zeggen, Maria was daar, Maria was in het volk, zij was in dat volk dat Kerk was. [...] In die mensen die zo gevarieerd waren, omdat er families waren, jongeren, kinderen, priesters, mensen van andere religies, mensen van andere Kerken. [...] En door deze aanwezigheid te zien - ik durf dit te denken - kon hij ons ook zeggen wie we waren, en op het moment dat hij ons zei wie we waren, heeft hij ons laten zijn wat hij zei, nl. die Maria die die eigenschappen heeft die hij had genoemd in zijn toespraak: openhartigheid, geduld, moed, het kunnen verdragen. Vervolgens heeft hij die momenten van conflict herinnert, oftewel, die momenten van het Evangelie - ik heb het op zijn minst zo geïnterpreteerd - waarin Jezus zich vaak niet begrepen voelde door zijn apostelen, of toen de menigte hem in de afgrond wilde gooien, of dat hij met de verkopers in de tempel is; die momenten waarop Hij positie nam - Jezus -. En wat deed Maria toen? Hoe leefde zij die momenten van Jezus? De paus zei ons: "Probeer je dat voor te stellen". [...] Probeer je voor te stellen wat Maria zou doen als je geconfronteerd wordt met de conflicterende momenten van Jezus in de mensheid van vandaag, en probeer dat deel dat bij ons hoort op te nemen, dat deel van Maria, dat is het deel van de moeder die troost, die begrijpt, die de zaken een andere wending laat nemen, die toch nog een oplossing weet te vinden voor het welzijn van haar kinderen.

Ik geloof dat dit is wat de paus heeft gezien, en dat hij wil dat we leven.

Stefania: Op een gegeven moment, bijna onopgemerkt, zagen we paus Franciscus het pact ondertekenen. Het is een gebaar dat een fundamentele waarde heeft voor Loppiano en voor alle focolarestadjes, en fundamenteel is in de relaties van ons allemaal binnen de Focolare-beweging. Wat is de universele waarde ervan? Wat betekent dit? Of is het eenvoudigweg een handtekening?

Jesús: Nee, het is niet eenvoudigweg een handtekening, vanwege tijdsgebrek konden we aan dat moment niet die zichtbaarheid geven die we eraan hadden willen geven, maar we wilden de kans ook niet missen, dus we hebben het toch gedaan, ook al heeft bijna niemand het opgemerkt. Daarom heb ik dat stuk papier genomen om het aan iedereen te laten zien. De paus heeft het pact van de wederzijdse liefde van alle inwoners van Loppiano ondertekend, hij zette zijn handtekening, d.w.z. zijn inzet. Op dat moment verwerfde het pact een dimensie van Kerk die het voorheen niet had. [...] En voor ons is het pact de basis van alles wat we doen.

Ik sprak zonet over de mensenfamilie: eerst moeten wij familie zijn; op welke basis? De basis is het pact.

Stefania: Jesús, we hadden echt de indruk dat de paus op zijn gemak was [...]. Was dat zo?

Jesús: Dat klopt, vanaf het begin, want ik begroette hem in het Spaans: "Bienvenido Santo Padre", en hij zei tegen mij: "Como andás?" in het Spaans van Buenos Aires! "Como andás?", Dat wil zeggen, iemand die je meteen op je gemak stelt. Maar daarna zagen we hem met die vreugde die hij uitdrukte. En op het einde voelden we ons heel vrij om te zeggen: "Misschien hebben we u vermoeid?". "Ik? Ik heb me vermaakt," zei hij. En toen heeft hij ons iets vertrouwelijk gezegd, maar dat is vertrouwelijk!

(tekst: Opnames van "Vatican Media" en "CSC Audiovisivi")

7. AFSLUITING

Hugo: Bedankt voor dit uur dat we samen hebben doorgebracht!

Roberta: Ik herinner jullie aan de afspraak voor de "speciale uitzending" van het focolarejournaal op 8 juli 20.00 italiaanse tijd, net als vandaag.

Roberta e Hugo: MABUHAI! Ciao allemaal!